

Karel Eichler: Ekonomická situace západní společnosti

infokuryr.cz/n/2023/03/08/karel-eichler-ekonomicka-situace-zapadni-spolecnosti

kuryr

8. března 2023

Tak se mi zdá, že západní říše „dobra“ tak dokonale kopíruje situaci v pozdním komunistickém režimu, že mě až mrazí. Mohli bychom diskutovat všechny aspekty společenského rozkladu západní civilizace, ale myslím, že za ukázkou stojí jeden často opomíjený, tedy ekonomika. Nechci tady vést makroekonomické úvahy, neb nejsem ekonom (a Šichtařová to zvládne za mě), ale spíše se podívat na vnitřní prohnílost prakticky všech ekonomických struktur.

Začal bych jevem, jenž by se dal nazvat „firmy na sociálních dávkách“ či „podnikatelé na státních příspěvcích“. V podstatě se jedná o trend masivně rozšířený v západní Evropě (typicky třeba v Británii).

Funguje to stylem, že se vypíší dotace na ideologicky uvědomělé projekty – v oblastech jako zelené bláznoviny, všechny trans/gender šílenosti, extremistické zdravotní prevence (viz věci okolo COVIDu – alias napíchejte se, zarouškujte se a hlavně mlčte) a tak dále. Nu a všechny firmy se mohou začít hlásit. Tedy, vlastně, ne všechny, ale pouze ty implementující všechny vstupní požadavky, zejména potom:

1. Dostatek trans zaměstnanců.
2. Správné poměry mezi všemi padesáti (či kolika) pohlavími.
3. Dostatek zaměstnanců z etnických minorit, kteří jsou fakticky nedotknutelní (mohou cokoli, a především nemusí nic).
4. Dostatečná zelenost – rozuměj debility stylu, že se všichni nutí do vegan stravy, dělají se stupidní soutěže, kdo je více zelený apod. Aby pak, na druhou stranu, jezdili na nákup 200 metrů autem.
5. Implementace takzvaného bezpečného pracovního prostředí. To v praxi znamená, že pár jedinců (většinou z „východní“ Evropy – tedy od nás, Polska a Rumunska) odvede všechnu práci. A pokud by si snad chtěli postěžovat, že ostatní pobírají více peněz a nedělají nic, tak budou vyhozeni, protože nikdo nesmí být z ničeho obviněn (pokud nevěříte, vygooglete si pojem no blame culture).
6. Všechno se vede jako projekty a v rámci projektu se vše řídí agilně. Tedy, jinými slovy, se všechno rozdrolí – většinou do nesmyslně malých kousků. Každý kousíček je pak veden samostatným manažerem, takže ve výsledku je více manažerů, nežli pracovní síly. Nu a hlavně se všichni každé ráno správně debilizují. To se děje pomocí tzv. stand-up meetingů, kde se každodenně vynucuje participace zaměstnanců v soutěžích vhodných nanejvýš pro malé děti, aby se posílil týmový duch.

V čem je tedy problém? Především, firmy přestávají produkovat (služby, výrobky) pro potřeby zákazníků (kteří by jinak byli zdrojem příjmů), ale pro účely woke šílenců, jenž jim státní příspěvky přidělují. Fakticky tedy vznikají zbytečné nesmysly, o něž nikdo „doma“ nejeví zájem, a pro export jsou nepoužitelné ještě o to více (zkuste, například, do Saudské Arábie exportovat toalety pro gender fluida). Tento přístup sebou nese ještě celou řadu dalších doprovodných jevů. Pro účely získání příjmů (státních příspěvků) je rozhodující původ zaměstnanců, nikoli jejich kompetence. Takže úplně mizí tlak na meritokracii a odměňování za zásluhy. To pochopitelně všechny schopné a pracovité zaměstnance demotivuje

(proč byste tvrdě pracovali, když to nehraje roli). Celková produktivita tedy klesá ve všech odvětvích. Dále takové firmy vysávají pracovní sílu ostatním zaměstnavatelům, kteří by snad mohli produkovat něco smysluplného, což potom způsobuje krizi na trhu práce. Samostatná kapitola jsou potom privátní fondy a banky, na které je vyvíjen konstantní tlak ze strany všech možných extremistů, aby se při posuzování výhodnosti investic chovaly stejně. A tak i zde vidíme, že se preferuje financování projektů na ideologickém základě, nežli na základě potřeb zákazníků (a tedy potenciálních příjmů).

Chtěl bych jenom zdůraznit, že se na západ od nás jedná o opravdu masový jev, nikoli problém pár firem vlastněných vybranými oligarchy. Je to vcelku jasné, pokud váš konkurent vsadí na státní příspěvky, vám nezbyde nic jiného, než o ně požádat také (jinak ztratíte výhodu). V důsledku těchto tlaků se tedy z firem stávají pouhé schránky bez jakékoli hodnoty. Na papíře sice prosperují, ale fakticky nemají žádné výstupy se kterými by mohli konkurovat Číně (či Asii obecně). Zkrátka, každá firma je vlastně tlačena ke kolektivní ekonomické sebevraždě. A tedy i společnost jako celek páchá harakiri. Asi netřeba dodávat, že se tyto státní příspěvky vypisují buď na dluh nebo na vytištěné peníze. My, občané, pak máme za odměnu všechny inflace a dluhové krize.

Ještě o poznání horší je situace ve veřejném sektoru (jako zdravotnictví, vzdělávání, výzkum, obrana). Zde se díky byrokratickým opatřením, která na začátku měla za cíl omezit rozkrádání peněz, došlo do stavu, kdy se nedá dělat vůbec nic smysluplného. Zaměstnanci pobírají fixní plat po dobu svého kontraktu, a to zcela bez ohledu na množství a kvalitu práce, kterou odvádějí. Není možné odměňovat za práci navíc, protože u přidělených peněz je dopředu přesně stanoven, na co se smí použít. Pochopitelně jsou ve výsledku naprosto všichni demotivovaní, švejkují a pokud možno nedělají vůbec nic (a ruka ruku myje). Pokud

by snad někdo chtěl být aktivní, bude kolektivem rychle umraveněn (a není divu). Zkrátka tu máme staré, dobré, socialistické všichni kašlou na všechno.

Problém s fixně přidělenými penězi v předem stanovených kapitolách je o to horší, že pokud se změní podmínky, a například peníze v sekci vyhrazené pro nákupy IT služeb by bylo třeba výhodnější využít pro nákup jiného typu zboží – tak smůla, není to možné. Výsledek je, že se všichni snaží v žádostech maximálně nafouknout ceny všeho možného, aby v každé kapitole dostali co nejvíce peněz a tedy měli alespoň nějakou flexibilitu při nakupování zboží a služeb. A protože je potřeba všechny přidělené peníze utratit (jinak jich příště dostanete o to méně), končí se často v absurdních situacích, kdy se na konci projektu nakupují naprosto předražené a zbytečné věci. Flagrantní je to například s tzv. cloudovými službami – předražený luxus určený jen pro utracení přebytečných peněz – žádná částka není tak vysoká, aby se tam nedala utratit, žádná tak malá, aby se za ní alespoň něco nedalo koupit. Tak se například ve Velké Británii došlo do absurdního stavu, kdy veřejné zdravotnictví (NHS) stojí polovinu všech nákladů veřejného rozpočtu, ale kvalita je jedna z nejhorších v Evropě a platy klíčového personálu (jako sestry či lékaři) jsou žalostně nízké.

Asi netřeba dodávat, že i veřejný sektor postihla progresivistická morová nákaza – také zde se přednostně financují všechny woke projekty, a až co zbyde jde na smysluplné využití. Nejvíce peněz jde na projekty, které mají v záhlaví uvedeno dostatek hesel jako „diverzita“, „sociální spravedlnost“, „genderová rovnost“ (všech padesáti pohlaví, samozřejmě), „budování bezpečného prostředí“, „environmentální udržitelnost“, odstranění sociálních rozdílů a podobně. Výsledek je, že každý, kdo chce pracovat ve veřejných službách (třeba jako zdravotní sestra), musí absolvovat desítky šílených kurzů od všemožných parazitů ve zmíněných oblastech, aby pochopil, že se má stydět za to, že je bílý, muž, žena (a nikoli fluidum) nebo, nedej bože, heterosexuál. Je tedy zřejmé, že efektivita

a produktivita veřejných služeb jde bleskurychle do háje. Otrávený personál vám pracovat nebude, a proč by také pracoval, když vidí, jak se obrovské peníze rozhazují za různé hovadiny, aby na jeho plat nic nezbylo.

Je pochopitelně jasné, že každé běsnění se musí odněkud financovat. V této fázi je toto břímě hlavně na hlavách střední třídy, která si vyjídá plody inflace a vyšších daní. Dále bude na hlavách dalších generací, jenž budou dědit šílené dluhy. A možná hlavně je tato show placena prací lidí v chudších zemích. Je evidentní, že ani jedna skupina není se svojí rolí dojně krávy elit spokojena, proto se establishment snaží vymýšlet způsoby jak si je podmanit. V případě vlastních lidí je to pomocí permanentního strachu (COVID, válka, teď i absurdity jako UFO). A v případě cizích států můžeme vidět, jak se jedná s Ruskem nebo Čínou – buď budete naši otroci nebo vás zničíme. Jelikož však nikoho nelze ždímat do nekonečna, můžeme se těšit na hodně turbulentní časy – účet za tuto párty je už na cestě.

Karel Eichler

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

11. 3. 2023 / 14.00 hod.

VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / **JANA ZWYRTEK HAMPLOVÁ** - senátorka
VÍDLÁK - blogger / a mnozí další

Sdílet: